

ЕФЕКТЪТ „ГРЕЪМ“

(Campus Diaries 1)

Copyright © 2023 **THE GRAHAM EFFECT** by Elle Kennedy

The moral rights of the author have been asserted.

© Цветана Генчева, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2024

ISBN: 978-954-28-4704-5

ЕЛ КЕНЕДИ

ЕФЕКТЪТ

„Греъм“

Превод от английски
Цветана Генчева

 ciela

ПРОЛОГ

ДЖИДЖИ

Той да не би да е известен?

Шест години по-рано

Когато бях малка, един от приятелите на татко ме попита каква искам да стана, когато порасна.

– Купа „Стенли“ – отвърнах гордо.

Четиригодишната аз си е мислила, че купата е човек. Всъщност онова, което разбрах от разговорите на възрастните около мен, е, че татко лично познава купа „Стенли“ (срещал я е няколко пъти), чест, която се пада единствено на елитна група хора. Това означаваше, че Стенли, който и да е бил този велик човек, трябва да е бил нещо като легенда. Истински феномен. Личност, каквато човек трябва да се стреми да бъде.

Не че трябва да стана като татко, нищо и никакъв професионален атлет. Нито като мама, най-обикновена създателка на песни, спечелила награди.

Аз щях да бъда купа „Стенли“ и да властвам над проклетия свят.

Не помня кой успя да спуска балона ми. Вероятно моят брат близък Уайът. Той е непоправим пукач на балони.

Само че злината беше сторена. Уайът се сдоби с най-нормално галено име от татко, когато бяхме деца – изпитаното и добре познато „шампионе“ – докато на мен ми лепнаха едно Стенли. Или Стан, когато ги мързеше. Дори

мама, която се преструва, че се дразни от противните прякори, които се бълваха в света на хокея, понякога се изпуска и ме нарича така. Миналата седмица на вечеря помоли Стенли да ѝ подаде картофите. Така е, защото е предателка.

Тази сутрин друг предател беше добавен към списъка.

– Стан! – проехтява глас от другия край на коридора. – Ще отскоча да купя кафе за баща ти и за останалите трениъори. Ти искаш ли нещо?

Обръщам се и пронизвам с поглед асистента на татко.

– Обеща да не ми казваш така.

Томи поне проявява достатъчно приличие и изглежда разкаян. След това тегли една майна на приличието.

– Добре. Не убивай вестносеца, но може и да е време да приемеш, че водиш обречена битка. Да ти дам ли един съвет?

– Не.

– Приеми прякора, красавице моя.

– Никога – мърморя. – Но приемам „красавице моя“. Наричай ме така. Кара ме да се чувствам изтънчена, но могъща.

– Точно така, Стан. – Прихва, когато вижда възмутеното ми лице и пита отново: – Кафе?

– Не, благодаря.

Томи потегля, сякаш изтъкан от бликаща енергия. През трите години, откакто е личен асистент на татко, не съм го виждала да си позволява и петминутна почивка. Сигурно всичките му мечти са свързани с някоя бягаща пътечка.

Продължавам по коридора към дамската съблекалня, в която бързо изритвам гуменките и си слагам кънките. Седем и трийсет сутринта е, което означава, че разполагам с предостатъчно време, за да направя сутрешна разгривка. Щом лагерът започне, ще настъпи истински хаос. Дотогава ринкът е на мое разположение. Сама съм със свеж пласт красив, чист лед, който все още не е набразден от ножовете на кънките, които ще го издраскат.

Машината „Замбони“ за изглаждане на леда прави последното си минаване, когато излизам. Вдъхвам най-любимата си миризма на света: хладната захапка на въздуха и острия мирис на покрити с гума подове, металния мирис на прясно заострените ми кънки. Трудно ми е да обясня колко е хубаво да вдъхнеш всичко това.

Излизам на леда и правя няколко бавни, лениви обиколки. Дори не участвам в този лагер за първокурсници, но тялото никога не ми позволява да се отклоня от рутината. Откакто се помня, съм ставала рано за тренировките си. Понякога си възлагам сама простички упражнения. Друг прът просто се пързаям безцелно. През хоккейния сезон, когато трябва да ходя на тренировки, се старая да не се претоварвам с подобни солови изпълнения.

Само че тази седмица не съм тук заради играта, единствено да помагам на татко. Така че няма какво да ме спре да се поразвихря.

Пързаям се съсредоточено, бързо, след това заобикалям мрежата, правя рязък завой и ускорявам с всички сили към синята линия. Когато забавям, сърцето ми бие толкова шумно, че за момент заглушава гласа, който доли-та откъм пейките.

– ... тук!

Обръщам се и виждам момче приблизително на моята възраст.

Първото, което забелязвам у него, е намръщеното му лице.

Второто, което забелязвам, е, че е удивително красив, въпреки че се е начумерил.

Има от онези красиви лица, които могат да се мръщят колкото искат без каквито и да било естетически последиствия. Напротив, дори изглежда още по-готин. Придава му грубоват вид, също като на лошо момче.

– Ей, ти, не ме ли чуваш? – Гласът му е по-дълбок, отколкото очаквам. Звучи така, сякаш ще запее кънтри балада на някоя веранда в Тенеси.

Той изскача през ниската врата и кънките му се плъзват по леда. Забелязвам, че е висок. Извисява се над мен. Май не съм виждала досега очи в такъв нюанс на синьото. Невъзможно тъмни са. Стоманеносапфирено.

– Извинявай, какво? – питам и се старая да не го зяпам. Как е възможно някой да е толкова привлекателен?

Черните му хокейни панталони и сивото яке пасват съвършено на високото му тяло. Той е слаб и висок, но дори на петнайсет или шестнайсет, вече има тялото на хокеист.

– Казах, че нямаш работа тук – излайва той.

Ето как най-неочаквано се изтръгвам от мечтите. Така ли? Този тип е кретен.

– А ти имаш ли? – предизвиквам го аз. Лагерът започва чак в девет. Знам го със сигурност, защото помагах на Томи да фотокопира графика на пакетите за добре дошли.

– Да. Днес е първият ден от хокейния лагер. Тук съм, за да загрея.

Магнетичните очи плъзват по мен. Той оглежда тесните ми дънки, пурпурния суитшърт и яркорозовите грейки за крака.

Повдига вежда и добавя:

– Май си объркала датите. Лагерът за фигурно пързаяне е следващата седмица.

Присвивам очи. Не, ще се поправа – този тип е съвършен кретен.

– Всъщност аз съм...

– Сериозно, кралице на бала – прекъсва ме той с напрегнат глас. – Няма причина да висиш тук.

– Кралица на бала ли? Ти да си се поглеждал в огледалото? – сопвам се аз. – Ти повече приличаш на човек, за когото трябва да гласуват и изберат за крал на бала.

Раздразнението по изражението му подпалва моето. Да не говорим за самодоволния блясък в очите му. Тъкмо той циментира решението ми да се побъзикам с него.

Той си мисли, че не ми е мястото тук, така ли?

И ме нарича *кralица на бала*?

Да... да ти го начукам отзад, скапаняко.

С невинно изражение пъхвам ръце в задните джобове.

– Извинявай, но нямам намерение да ходя където и да било. Трябва да поработя над завъртанията и отскоците си, а доколкото виждам – замахвам с ръка към огромния празен ринк, – има предостатъчно място, за да тренираме и двамата. Сега би ли ме извинил, но кралицата на бала трябва да се хваща на работа.

Той се мръщи отново.

– Нарекох те така единствено защото не ти знам името.

– А да ти е минавало през ума да ме попиташ как се казвам?

– Добре. – Той издава някакво ръмжене. – Как се казваш?

– Не ти влиза в работата.

Той вдига ръце.

– Все тая. Щом искаш да останеш, оставай. Скапи се, щом искаш, с тези завъртания. Само да не пропълзиш при мен, когато треньорите дойдат и те наричат отзад.

След тези думи той се плъзва нанякъде, скапва безупречния ми лед с тежките следи на ножовете си. Прави кръг по посока на часовниковата стрелка, така че, за да му направя напук, аз правя кръг в посока, обратна на часовниковата стрелка. Когато се разминаваме, той ме поглежда да кисело. В отговор аз се усмихвам. След това само защото съм свършеното кретенче, аз правя серия от седящи пируети. Приклякам на един крак, свободният е изпружен пред мен, което означава, че той е точно на пътя му, когато прави втора обиколка. Чувам висока въздишка, преди да се насочи в другата посока, за да ме избегне.

Истината е, че си падах по фигурното пързаяне, когато бях дете. Не бях достатъчно добра – нито пък амбициозна – за да продължа, но татко настоя да се възползвам от уроците. Той не сбърка. Хокееят опира до физическа игра, докато фигурното пързаяне изисква повече финес. Месец след като научих основното, забелязах значително подобрение в равновесието, скоростта и стойката на тялото си. Упоритата работа, която вложих по време на онези уроци, ме направиха по-добра кънкьорка. И по-добра хокеистка.

– Добре, сериозно, не ми се пречкай. – Той заковава на място, стружки лед изхвърчат изпод кънките му. – И без това е крайно неприятно, че съм вързан да делия леда с теб. Поне прояви елементарно уважение към личното ми пространство, кралице на бала.

Вдигам се от пируета и кръстосвам ръце.

– Не ме наричай така. Казвам се Джиджи.

Той сумти.

– Каква изненада. Типично име за фигуристка. Чакай да позная. Това е умалителното от нещо момичешко и странно като... Джорджия. Не. Жизел.

– Не е никакво умалително – отвърщам хладно.

– Сериозно ли? Просто Джиджи?

– Ти да не би да се опитваш да съдиш името ми? Я да чуем твоето. Защо ми се струва, че е нещо достойно за братоците. Сигурно си някой Брейдън или Картър.

– Райдър – мънка той.

– Че как иначе – гримаснича аз и прихвам.

За момент изражението му е буреносно, а след това той не скрива раздразнението си:

– Просто не ми се пречкай.

Когато се обръща с гръб към мен, аз се ухилвам и му се оплезвам. Ако този кретенясал тип се кани да се натресе на безценното ми време рано сутрин на леда, най-малкото, което мога да направя, е да му изпиля нервичките. За-

това се каня да стана колкото е възможно по-натрапчива. Набирам скорост, протягам ръце настрани, преди да изпълня нова серия от пируети.

Мама му стара, фигурното пързаяне е голям кеф. Бях забравила колко е кефско.

– Точно така, сега вече схващаш – чувам заядливия глас на Райдър. Долавям и нотка на задоволство.

Забавям и чувам, че отекват стъпки зад двойната врата в края на ринка.

– Най-добре си обирай крушите, Жизел, преди да си киснала Гарет Греъм.

Плъзвам се при Райдър и се правя на тъпа.

– Кой е този Гарет?

– Ти майтап ли си правиш с мен? Не знаеш ли кой е Гарет Греъм?

– Да не е някой известен?

Райдър ме зяпва.

– Той е кралска особа сред хокеистите. Лагерът е негов.

– Така ли? Виж ти. Аз следя единствено фигурното пързаяне.

Тръскам опашка и се плъзвам покрай него. Искам да се попързаям още малко най-вече за да проверя дали все още помня нещата, които съм научила по време на уроците.

Ускорявам. Намирам равновесието си. Ножовете не са назъбени отпред, защото съм с кънки за хокей, но при този скок не ми е нужно. Завъртам се, набирам инерция и се завъртам във въздуха.

Приземяването е кошмарно. Тялото ми не е с правилната стойка. Освен това завъртането е прекалено, но незнайно как успявам да се спася и да не се просна по корем. Мръщя се заради пълната липса на грация.

– Джиджи! Какви, по дяволите, ги вършиш? Да не би да се опитваш да си счупиш глезена?

Обръщам се към плексигласа, където татко е застанал на около шест метра и се мръщи. Той е с бейзболна шапка

и тениска с логото на лагера, на врата му виси свирка, в едната ръка държи чаша горещо кафе.

– Извинявай, татко – провиквам се смутено аз. – Просто се забавлявах.

Чувам задавен звук. Райдър се плъзва до мен и сините му очи потъмняват.

Наклонявам глава и му отправям невинна усмивка.

– Какво?

– Татко ли каза? – ръмжи тихо той. – Ти си хлапето на Гарет Греъм?

Не успявам да се сдържа и прихвам, когато усещам възмущението му.

– Не само това, ами ще помагам с днешните упражнения по стрелба.

Той присвива очи.

– Ти играеш хоккей?

Протягам ръка, за да го погаля.

– Не се коси, кралю на бала. Няма да те тормозя много.

ЗАПИС НА „КРАЛЕ НА ХОКЕЯ“

Дата на записа: 07/28

© Спортс Бродкаст Корпорейшън

Джейк Конъли: Та като говорим за пълна катастрофа, предполагам, че това е съвършеното продължение на следващия ни сегмент. Големи новини идват за света на колежанския футбол: сливането на „Брайър“ и „Ийстуд“. Говорим за твоята алма-матер, Джи.

ГАРЕТ ГРЕЪМ: Хлапето ми учи там. Трябва да остане в семейството.

Конъли: По скалата от едно до десет – като едно е катастрофа, а десет апокалипсис – колко е зле положението?

ГРЕЪМ: Да ти кажа, никак не е добре.

Конъли: Това е много меко казано.

ГРЕЪМ: Искам да кажа, да. Само че дай да оставим тази работа. Изключваме, че прецедент няма – програмите на двама първокласни защитници се сливат. Това е нечувано. Но пък като се замисля, може да има преимущества. Чад Дженсън се сдобива със суперотбор. Представяш ли си, Колсън и Райдър в един отбор? Да не говорим за Димейн, Ларсън и Линдли. И Кърт е в купа. Неудържим отбор.

Конъли: На хартия е точно така. А пък аз съм първият, който отдава дължимото, когато трябва. Чад Дженсън е най-награждаваният треньор в колежанския хоккей. Два-найсет класирания за финалите „Фроузън Фор“ и седем победи, докато е в „Брайър“. Той държи първенството за победи в шампионати...

ГРЕЪМ: Да не би твоят тъст да ти плаща да го хвалиш? Или го правиш безплатно, за да трупаш зелени точки?

Конъли: И това го казва човекът, който е спечелил три от въпросните шампионати, ръководен от Дженсън.

ГРЕЪМ: Да, добре. Значи и двамата сме предубедени. Шегата настрана, Дженсън е истинско чудо, но дори той не е в състояние да заличи десетилетия на горчиво съперничество и враждебност. „Брайър“ и „Ийстуд“ са съперници от години. И най-неочаквано се очаква тези момчета да играят тихо и кротко?

Конъли: Предстои му тежка работа, това е сигурно. Само че, както ти каза, може и да се получи. Да се сработят в един отбор. Може пък магията да се получи.

ГРЕЪМ: Или това, или тези момчета ще се избият.

Конъли: Много скоро ще разберем.